

og de Forhandlinger, der foreligge om Loven af 1857, troer jeg ogsaa vidne herom og om en meget omhyggelig Behandling af hele Sagen. Der nedfattes et Udvalg, Sagen drøftedes med Omhu her i Thinget og Udvalgets Ordfører var vor nuværende høitærede Indenrigsminister, en Mand, hvis hele Liv giver Borgen for, at han er de Ulykkeliges og Ulykkelens varme Talsmand. Det er dog besynderligt, at der dengang ikke fra nogen eneste Side reistes Spørgsmaal i den Retning, og det er høist besynderligt, om der skulde være begaaet Uret, uden at Thinget og dets talentfulde Ordfører dengang fandt et Ord at erindre.

Men Sagen er vistnok den, at der slet Intet er at erindre, og at den Indsigelse, man har reist imod Lovudkastet, hviler i en Misforstaaelse. Jeg frygter ikke for at udtale som min Overbeviisning, at hvad enten man betragter den Tugt, der finder Sted i Cellefængslerne, som Noget, der vedrører Straffens Fuldbyrkelse og dermed som Noget, der ikke forandrer den offentlige Frihedsstrafs Væsen, eller man paa den anden Side betragter det som Noget, der vedrører Straffens Væsen og sætter en anden Art af Straf istedetfor den oprindelige Forbedringshuusstraf, skeer der ingen Uret ved Loven; thi der er ikke sat nogen større Lidelse, noget større Straffe onde istedetfor det tidligere. Den herhenhørende Lovgivnings Opfatning af disse Forhold er iøvrigt klar nok. Ved Resolutionen af 1842 tænkte man sig ikke, at fordi et nyt System indførtes i Fængslerne og Fængselslugten, indførtes dermed ogsaa en Forandring i Straffens Væsen. Heller ikke Loven af 29de December 1857 har tænkt sig noget Saa-dant; den bruger Ord, som vidne om, at den kun tænker paa en modificeret Udøvelse af Straffen. At dette nu ogsaa i Virkeligheden er den rigtige Betragtning, forekommer mig klart, og at der som Følge deraf ikke kan reises fornuftige Indsigelser mod Lovens Anvendelse paa Qvinde, der vente deres Dom eller maaskee

allerede ere dømt og hensidde i vore Fængsler. Derksom enhver Klage over den indre Disciplin eller Tugt i Fængslerne, og den deraf følgende Strengthed i Behandling og i Straffens Fuldbyrkelse skulde kunne give Berettigelse til at reise Indsigelse imod, at en saadan Lov, der paabød og ordnede samme, kom til at gjælde Fortid som Fremtid, forekommer det mig, at det vilde see meget misligt ud med enhver Fængselsreform, og med hvad der allerede er skeet hos os i denne Retning; thi det vide vi Alle, at saaledes, som vore Fængsler vare i beskaftne i 1842, ere de nu intetsteds. Selv hvor Cellesystemet med fuldstændig Afsondring ikke er indført i vore Fængsler, er dog ialtsald det mindre fuldstændige Afsondringsystem, det Auburnske System bragt i Anvendelse, og hidtil har Ingen ført Klage herover. Og dog er det Auburnske System i sin Udførelse himmelvidt forskjelligt fra det, der eksisterede i vore gamle Fængsler. Dette System kan endog i sin Udførelse stille sig meget strengere og meget mere affrækkende end det fuldstændige Afsondringsystem, det philadelphiske, hvorom her er Tale. Overgangen fra det Auburnske System til det philadelphiske er blot en Gradforskjel. Det, det altsaa kommer an paa, er, om der ved Summe paaføres Fanger et større Onde, og det maa jeg paa det Bestemteste nægte. Det vilde i alt Fald være en Grindring imod hele Systemet; thi Tanken i det philadelphiske System er netop den, at det kommer til Fanger ganske vist som en virksom og indtrængende, men tillige netop som den humane, den menneskeligere og som den mildere Straffendøvelse. Det vil være Thinget bekjendt, at dette System intetsteds bringes i Anvendelse paa Fangerne i Flæng. Det vil sees af de Motiver, som ledsage det Lovudkast, der er det næste paa Dagsordenen, at det heller ikke i Danmark med Hensyn til Mandfanger har været bragt i Anvendelse paa Alle og Enhver.